

Не оставяй стидно ази
 Да пропадна въ бой съ злото
 И съмѣнне да ме сгази
 Въ Тебе, въ Правдата, въ Доброто.

1888

IV.

НОВА ГОДИНА.

Вчера настъпи нова година.
 Сухо и ледно срѣщнахъ я азъ:
 Както и тая, дѣто замина,
 Нищо не носи ново за насъ.

Нищо тя ново за насъ не носи
 На свойто черно, младо крило,
 Ни отвѣтъ ясенъ на зли въпроси
 Ни лѣкъ врачовенъ на старо зло.

Кривди жестоки пакъ вредъ царуватъ,
 Голото възне, гладното мре,
 Вражди, умрази свѣта вълнуватъ —
 Простата дата не ще ги спре.

Вражди, умрази!.. Чувамъ имъ екътъ!
 Той прѣдвѣщава бѣди и смрътъ;
 Милйони саби зловѣщо звѣкатъ
 Съ кръвъ да залѣжтъ сега свѣтътъ!

И човѣкъ щастье сѣ ожидава
 Съ здравици, съ пѣсни, съ въсторгъ голямъ.
 А рѣчта „Миръ вамъ!“ — пусть звукъ остава
 Отъ осемнайсетъ вѣка насамъ.

1888.